

monis, quo astra in polo antarctico, id est in puncto, collocata dicuntur. Sed hoc leve sit quid tum praeterea? Significationes, ac divinationes ex motu astrorum, obitum, atque exorbi astrologi, atque aстрономи peti satis notum est, unde quo ne oriantur nobis, nec occidunt, nec unquam confundantur, muta plene consentur, ex quibus nihil significationis, aut divinationis elici posse, que nihil praedicunt. Sic muta exta vocant aruspices, ex quibus nihil divinatiovis animadverbant. ita & muta astra, nō astrar. Mutum esse praeftat, quam talia dicere. Non enim mutato vocant horum fenii, que non videntur omnino; sed que ita videntur, ut aſpeſu ipso nullam significatiōnem praebant. sic exta ea muta nominabant, non profecto, que nūquām apparet, sed ex quorum aſpeſtu nihil divinationis colligere poterant. Alioqui muta quoque dicent, que vivis adhuc pecudibus in carum inclusa corporibus latent, quod est ridiculum. Sic ergo muta oportuit illo fenii vocari fidera, que nihil aſpeſtu suo portenderent. Nos fidera mota ab Manilio dicta credimus, qua supra horizontem, vel infra eundem se movent. Nihil exemplis est opus. Fatur Salmus, Latinē dici *mota fidera*, vel *aſtra*, que sunt *extorta*, ut *motum canicula fidus*, *mota Luna*, & id genus alia. Ea solūm moventur altra, *ως οὐσίας τοῦ οὐρανοῦ*, que oriuntur, & occidunt. Quare septem stellis, id est triominibus opponit *mota aſtra*; & orientem, atque occidentem breviter eleganter designat. Et appetat quatuor ab illo mundi cardines exprimi; ut, quocumque gradiatur aliquis, mutari significet horizontem; non ut meridianus circulus uniusmodi tantum varietatem accipit, que est *ως μέσης*, ortum versus, aut occasum. Nihil hac interpretatione verius.

Cum autem, ut supra docuimus, duplex sit horizon, *αἰδηνός*, & *λόγια Γεωργίας* non est difficilis conjectura, de quo Manilius loquatur. Talem enim describit, undubitate non licet, *λόγια Γεωργίας*, ac maximum indicari circulum. Primum quia cum meridiani componit, & cum aliis, qui in sphera determinati sunt, circulus confert. At sensibilis horizon inter sphæricos circulos non ponitur. Deinde quia *αἰδηνός* ille perbrevis est, neque reservanda sunt.

refert; neque terram amplectitur, nec mundum planum *li-Salmi*, p. mitte praecingit; que omnia horizonti suo Manilius attribuit. Que si vera sunt, potestne pro merito calfigati Exercitatoris officiantia, qui illis ipsis verbis unum genus horizontis *αἰδηνός* ab Manilio putat offendit? Jam ejusdem explosa sunt illa, que in hunc locum digefit: Utramque ab Manilio confusum horizontem, quia invicem fibi respondent, & alter altero inclusus est, ut minor circumferens.

Mutum esse praeftat, quam talia dicere. Non enim mutato vocant horum fenii, que non videntur omnino; sed que ita videntur, ut aſpeſu ipso nullam significatiōnem praebant. sic exta ea muta nominabant, non profecto, que nūquām apparet, sed ex quorum aſpeſtu nihil divinationis colligere poterant. Alioqui muta quoque dicent, que vivis adhuc pecudibus in carum inclusa corporibus latent, quod est ridiculum. Ergo neque celum ipsum intuemur, neque orientes, cadentes stellas; que utique non terra, sed octava sphæra, & extreme horizontis ambitu continentur. An quicquam dici potest obtusius? Atenim *cum aie oculorum lumen suum in orbem moveat*, ut fit *αἰδηνός* intelligendus. Qui hoc obicit credit omnino, *λόγια Γεωργίας* horizontem non designari oculorum aie, aliquid in celo cōspicunt. Atqui ea est horizon illius definitio, ut aspectabile mundi partem designet, oculisque subiectat. neque *λόγια Γεωργίας* ita vocatur, quasi nulla pars eius, ne extremitas quidem, usurpet oculis. Nam nihil minus, quam alterius, extrema circinatio videatur: sed quod tota eius superficies, & quicquid in ipsius piano continetur, non patet aſpeſu. Nam orbem terræ dimidium, cum per centrum illius transeat, complectitur: qui quidem sensibus minimè discernitur. Ideo *λόγια Γεωργίας* dicitur. De horizonte porro loquimur, qui maximus in sphera circulus est, & spharam cum meridianio in tetrantem dividit, de quo & Salmus cum meridianio in tetrantem dividit.

cum

intellexit. Quamquam alias vulgo paulo isto minor in terra superficie statuitur, eam in puncto contingens, de quo Manilius loquatur. Talem enim describit, undubitate non licet, *λόγια Γεωργίας*, ac maximum indicari circulum. Primum quia cum meridiani componit, & cum aliis, qui in sphera determinati sunt, circulus confert. At sensibilis horizon inter sphæricos circulos non ponitur. Deinde quia *αἰδηνός* ille perbrevis est, neque reservanda sunt.

DIONYSII PETAVII E SOCIETATE JESU,

AD AUCTARIUM OPERIS DE DOCTRINA
TEMPORUM VARIARUM DISSERTATIONUM

LIBER OCTAVUS.

Qui est de Græcorum æris, ac computis.

CAPUT I.

De triplici Græcorum æra, que ad duas rediguntur. Illustratur Panodori Chronologia. Maximus, Georgius Syncellus, Theophanes, aliqui notantur.

GRÆCORUM computos, atque praincipiū esse tres, inter eruditos convenit. Nam aliam esse dicunt, que ab initio returnum ad Christi in uterum Virginis adventum, aut natalem annos computat 5493. aliam, que annos numerat 5501. tertiam quia 5509. constituit. Primam Antiochenam appellant aliqui secundam, Æthiopicam, tertiam, Alexandrinam. Scaliger ad Excerpta Maximi primam nominat lunarem. medium, orientalem. postrem Paschalem. quarum appellationum origines disputat initio libri V de Emend. Temp. Sed eas à nobis confutatas habes, penitusque convicetas in novo de Doctrina Temporum capite V. ubi nihil in computis istis vidisse; neque quid scriberit intellexisse hominem plenissime demonstravimus. ac multa in eam rem congesimus & ignota vulgo; & sciti dignissima; & ad id, quod modo agitur, apprimè necessaria; que minime hoc loco repetenda sunt. Non pauca tamen illi omnissimus propria instituti hujus, & Paschalis Græcorum methodi; quād ad illustrandos Maximi, Iacobi, aliorūq[ue] computos, qui in Auctarium relati sunt, enarrandam suscepimus. cuius initium disputationis ab æra illa triplici, & communi de iis opinione doctorum, atque errore ducetur. ut ab illis frustra deeamus tres esse distinctas hactenus; cum sint revera tantummodo duæ.

Etenim computorum, five *τῶν ἑπάθων* annalium diversitas in eo ponitur, ut in unum, & cumdem annum, eum communem terminum, disperses summa definant. Quod si alii, atque alii annis idem inscribantur tituli, non debet propter diversus appellari computos; quod ad longinquiores annos major numerus; minor autem ad propinquiores ab eodem capite ducunt extenuantur. Ut enim exemplo fiat quod dico clariss: sumatur ab orbe condito ad annum æra Christianæ primi certus aliquis computus: velut ille noster annorum 3983. in cōque diversis annis eadem illigetur epocha: numerum Urbis conditæ quam alius in eo anno defigat, qui est ante æram Christianam 754: alter tredecim annis postea; Pictorem, aut necio quem alterum ex Veteribus auctore fecutus patet in eo, qui est ante Christum 743. Duo igitur illi in eadem ad ortum Christi summa consentientes, in annis autem diversis ejusdem epochæ diffidentes; sic ut prior ab eodem mundi initio ad Urbem conditam numeret annos 3230; alter, an-

nos 3243, non utique diversos ab Adamo computos instituire dicuntur. quod tum demum facerent, si ad eundem annum, qui sit ante Christianam æram 754. Periodi vero Julianæ 3960, alter ab Adamo numeraret annos 3230, alter 3243; & quod consequens est, ille ad Chiristum annos 3983, ite 3996.

Sic igitur tres illos Græcorum computos, ut à se distincti invicem, diversifices sint; in unum aliquem conspirare terminus oportet, ad cūmque non eodem à capite, & exordio descendere. Talis est autem Incarnationis annus, natalis Christi; ad quem singulorum summa propagatur. Hunc eundem tribus illis æris constitutum esse docti illi suscipiunt sunt, quies à se mutuo separarunt. Sed non ita res habet. Nam ex tribus duæ sunt, quæ diversis annis *ἐπαρχίαις* assignant. videbet illa, quia annos 5493, & quia 5501 colligit. Unius ergo computi summa ista duæ sunt, qui cum tercio annorum 5509 natale eundem Christi respicit, & ab illo propteræ jure distinguitur.

Quod non eundem in annum Incarnationem Domini conferant, qui ad eam numerant annos 5493, & qui 5501; iis ex auctoribus constat, qui utriusque vel inventores, vel fautori existiterunt. Priorum computum Panodori cuidam inscribit Georgius Syncellus monacho erudit, & antiquo. Vixit enim Arcadio imperante, & ad exactæ Chronologia scientiam usum infiper attulit astronomicarum rerum; cuius in Georgii de illo narratione, quam sequenti capite proponemus, non obscura fane veltigis superfluit. Atque hic annum eum Christi *ἐπαρχίαις* summa sua præluit; à quo vulgaris æra nostra proficisciunt. quod cum in lib. IX de Doctr. Temp. cap. V observatum jam fuerit, plenius hoc loco demonstrabitur. Scribit Georgius annum mortis Alexandri M. à quo Thoth Philippi Ariadi procedit, in æra Panodori esse ab Adamo 5170. annum item mortis Cleopatrae, five primum Atticum, numerati 3463: à quo deinceps ad Augusti obitum putantur anni 43: sic ut anno ejusdem æra 5506 Augustus exceperit; cum anno 5493 Christus adveniret. Ex iis inter se comparatis ita, quod volumus, efficiatur. Anne decimoquarto æra Christianæ mortuus est Augustus; Periodi Julianæ 4727, ut in libro de Doctrina Temporum XI, cap. VI probatum est. Ut igitur detractis annis XIV de 4727 residuus est, in quem vulgaris Christi natalis competit: & sequenti 4714 primus æra Christianæ incipit; cui Incarnationem & natalem computatæ nostraræ cum Græcis affixerunt: sic de anno Panodori 5506 detractis XIV, existet annus 5493: cui *Ἄρναν* Salvatoris Panodorus attribuit. Rursum Alexander M. perit anno Periodi Julianæ 4390, qui est trecentesimus vicefimus quartus ante Christianam æram.

AD AUCTARIUM OPERIS DE DOCT. TEMP.

154
aram. Quare sicut additis 324 ad 4389, conficitur annus natalis communis in Julianae Periodo 4713, sic ad annum 5169 additis 324, confurgit annus in æra Panodori 5493, qui Alexandrinorum populari exordio copit ab Augusto exente anni 4713. Ecclesiastica vero confutudine à vere anni 4714. Denique primus annus Actiacus, five mortis Cleopatrae, in Julianae Periodo est 4684, ad quem adjiciuntur anni 43 defluit in annum 4727, quo Augustus fato functus est. Eodem modo si 43 adjicias ad 5465, confieris in Panodori computo annus 5506, que item excedit Augustus. sed ex eius uterque annus habendus, sequente 5507, & 5464. Quocirca nihil eff certius, quam Incarnationem anni, in quem Panodori ab Adamo æra perducitur, eumdem esse cum anno primo Dionysiano. Doceo jam annis octo remotum ab eo alterum esse, qui quinque millesimum quingentesimum primum annum occupat æra Maximi, ac Theophanis, & Georgii Syncelli. Etenim, quod lib. IX de Doct. Temp. inadversum est, character anorum istorum, quo discernuntur à nobis, Indictio est, quam nobiscum illi communem obtinent, tum feria, vel lunaris atas certis diebus attributa. Quæ si adhibere velimus; id esse verum, quod dixi, repetimus. Duo sunt præ ceteris auctores, qui æra utinam ista, Maximus, & Theophanes. Horum prior in prima parte computi, cap. XXXII, Evangelium B. Virginis, five Incarnationem, incidit vult anno mundi 5501, cyclo Solis XIII, Luna X, fer. II, natalem autem Christi eodem anno, feria IV. Quoniam igitur Καθαρισμός, quam Annunciationem Latina vocat Ecclesia, tam a Gracis, quam à nostris, Martii XXV ponitur, neque eis Dominicale fuisse litteram F. Adgit cap. XXXIII Indictionem fuisse tunc XII. capite porto XXXIV, Χριστοῦ Ζαχαρίᾳ Septemb. XXVII dicuntur, narrat, feria V, cyclo Solis XII, Luna IX. Proinde littera Dominicalis erat G. Item natum esse Joannem Junii XXIV, feria II, nepte littera Domicalis F. Ex tot anorum characteris efficitur, Zachariae Ζενανού, & conceptum Joannis cadere in annum Per. Jul. 4721, qui est æra communis octauus, quo littera fuit G post Martium. Incarnationem autem, natalemque Christi, & ante hunc Joannis, in annum 4722, æra Christiana nonum, qui litteram habuit F. Sic annis octo tardior est natalis Dominicus in hac æra, quam in communī. Idipsum Σεπτεμβρίου quoque colligunt ex cap. XXXIII partis prima computi Maximi. Quippe Augusti imperii secundum annum ait esse mundi 6460, quo fuit India. I. incarnatum vero esse Christum anno Aug. XLIII Indict. XI. Ex quo consequens est anno Jul. XII, Per. Jul. 4680 Augusti imperii iniuste, & annum Jul. XIII, Per. Jul. 4681 secundum esse Monachia. Intellige labentem utrobique. Etenim Augusti annos à Thoth incipit. Proinde primus Thoth revera incidit in annum Jul. III, Per. Jul. 4711, at ex Maximi calculo contigit anno Jul. XI, Per. Jul. 4709. Unde anno 4681 in cursu erat adhuc secundus Augusti cum Indict. I. Addo annos XLI reliquos; incurrit annus Aug. XLIII, quo incarnatus est Christus, in annum Julian. LIV, Per. Jul. 4722, ita ut anno Jul. LIII à Thoth inierit, & Martio menfe infrequentis anni tenuerit. Vides ut annis octo tardiores sint epochæ omnes in isto computo. Nam Thoth Augustei imperii est annus Jul. III, à Maximo vero fit XI. Eadem & in Nicophori Chronico perturbatio est. qui cum anno Adami 5501, imperii Aug. XLII, ponat Incarnationem Domini; nihilominus annum Nicana synodi numerat ab Incarnatione CCCXVIII, & octo annis minus dicit. Nos in nono de Doct. Temp. cap. IV, duos illos annos Ζενανούς Zachariae, & Incarnationis à Maximo conceptos retulimus in 4710, & 4711 Per. Jul. qui iisdem Dominicibus litteris instruuntur. Sed Indictio XII, quam natali Christi Maximus accommodat, annum suadet 4722, quo Romana Indictio erat in cursu XII à Januario; vel à Martio, Aprilie, ut putat Maximus. Sic in baptismō Christi, ac passione labes eadem computi cernuntur. Siquidem cap. XXXII baptizatum à Joanne Christum memorat anno 5530, feria III. Ergo littera Dominic. D; adiectis XXIX ad eum annum, quo incarnatus est. Unde est hic annus Per. Jul. 4752, quo ad vernum usque mensem labebatur annus Maximi 5530; & 5531 inde succedit. Item passionem Christi conjicit in annum 5534, ac

diem parvices; que quidem Martii XXIII contigit, ut ex Georgio mox probabitur. littera Dominic. G. Itaque annus fuit Per. Jul. 4755. Qua Gracorum sententia non magis reliqua ab historiæ, quam ab Evangelica narratione discrepat. Nam Tiberii XV fere baptizatus est Christus; & eodem imperante, tertio, quartó anno postea paſſus, at ex Maximi computo sequitur, Caio imperante, & ejus anno secundo ad baptizatum Joannis accessisse Dominum; & paſſum esse Claudiū secundo, que sum absurdissima.

Georgius Syncellus in eadem est causâ cum Maximo.

Nam & paſſum eis vult Chriftum XIII Martii; resur

Lib. IX.
P. 5.

resurē vero XXV. etatis expleto XXXIII, anno ab Adamo decimeti 5533, & invenit 5508 ex a. d. VIII Kal. Apr. Præterea annum mortis Alexandri M. numerat mundi 5170, idque in confessio ait apud omnes esse at Augusti Monarchia primum, quo anno post mortem Julii altero copit, esse 5458. ejusdem vero mortem contigit inter 5514 & 5515, cum Christus proprie decimquinquaginta etatis annum ageret. Intervallo ab anno 5170 in quem Thoth Philippi congruit, ad 5458 Monarchia Augusti, summa anni 288. quos si ad dideris ad annum Periodi Julianæ 4390, quo mortuus est Alexander M. confiet annus 4678, qui est octauus post mortem Juli Cæsaris, quo anno 4670 incidit.

Rufus intervallum ab anno 5458, ad 5515 mortis Augusti, anni 57, quos si ad annum Per. Jul. 4678 adiectas, exigit annus Per. Jul. 4735, quo excedit Augusti contigit. Atqui convenit hunc anno Per. Jul. 4727 obitio. Igitur annis octo veram epocham moratur Georgius.

Hinc illud accidit, ut in annalibus Georgii Syncelli, & qui ejus continuavit opus, Theophanis; nec non hujus interpres Misella, anni Christi octo minus colligant, quam æra communis, nec aliter Maximus instituit. Hic enim Heraclii annum XXXI cum anno Christi 633 componit in anno communis æra 461; ut paulo post dicetur. Georgius & Theophanes annum primum Dioctletiani mundi eis volunt 5777, Incarnationis 277. atque ex illorum mente is eff debet æra nostra 285. Sic Theophanes Constantini obitum referit in annum mundi 5829, Incarnationis 329. quem certum est æra communis anno 337 incidit. Rufus Valentiniani exordium confert in annum mundi 5857 exemptum; sequente mox 5858. quoniam Februario creatus est Imperator. Christi autem computat 357, idem exemptum. Discrimen anorum 7. quemadmodum & in anno Concilii Calchedonensis; quod anno mundi 5944, Indict. V. celebratum docet, anno Christi 44. Atqui anno 451 æra nostra est habitu. sic uno interdum anno ab instituta Chronologia Theophanes aberrat. ac septem annorum tantummodo discrimen facit; cum octo eff annorum oporteat ex illius ratioinib. cuius ratio ex iis, quæ de annorum initiis in anno Juliano dicuntur, utrumque constabat.

Ex his omnibus quod initiò possumus efficitur, trium ærarum duas Incarnationem Christi diversis annis affinger. ac prioris, qua 5501 putat, ultimum convenire Christi anno nono; alterius vero, qua 5493 numerat, anno primo. adeoque non duos annales computos; sed unum, & eumdem esse. Etenim annum Christianæ, vel Dionysianæ æra primum uterque computus 5493 numerat. nec non annum ejusdem æra nonum uterque recentet 5501. Quippe de anno currente mundi ad Incarnationem Domini; nihilominus annum Nicana synodi numerat ab Incarnatione CCCXVIII, & octo annis minus dicit. Nos in nono de Doct. Temp. cap. IV, duos illos annos Ζενανούς Zachariae, & Incarnationis à Maximo conceptos retulimus in 4710, & 4711 Per. Jul. qui iisdem Dominicibus litteris instruuntur. Sed Indictio XII, quam natali Christi Maximus accommodat, annum suadet 4722, quo Romana Indictio erat in cursu XII à Januario; vel à Martio, Aprilie, ut putat Maximus. Sic in baptismō Christi, ac passione labes eadem computi cernuntur. Siquidem cap. XXXII baptizatum à Joanne Christum memorat anno 5530, feria III. Ergo littera Dominic. D; adiectis XXIX ad eum annum, quo incarnatus est. Unde est hic annus Per. Jul. 4752, quo ad vernum usque mensem labebatur annus Maximi 5530; & 5531 inde succedit. Item passionem Christi conjicit in annum 5534, ac

XXVI,

VARIARUM DISSERTATIONUM, LIB. VIII. CAP. II.

XXVI, fer. III contigit. proinde littera C fuit, ac nimur annus Christi 1372. Dempit 5508 de 6881, reliqui sunt 1373. quandoquidem annus Gracorum 6881 majori sui parte cum 1373 Christi concurrerit; aut à verbo menfe anni ejusdem ex communi methodo illorum incipit, ut mox ostendam. Præterea Gaza libro de mensibus, cap. XXI, annum Christi Romanorum calculo 1470, aut à Gracis putari mundi 6978. Deme annos 5508, restant 1470. Quocirca cum, ut initio capitio hujus ostendimus, diversi illi computi censeantur, qui ad eumdem annum æra nostra diversas annorum summas colligunt; duo sunt, non tres, illi Gracorum computi; quorum prior, & antiquissimus annum eum, qui primus est æra nostra, numerat ab Adamo 5493. posterior, nec plures Gracorum antiqui computistæ memorant: qui priorem vocant ἡλεξανδρίας, nos Alexandrinam appellemus. posteriorē, ἡράκλειον, nos Constantinopolitanam, à nova Roma numeramus. Ita Theophanes non uno loco. At Scaliger novas qualdam uit rationes aratarum illarum, sic appellations excogitavit, utrasque autem alienas, & aburadas; quas lib. IX de Doct. Temp. cap. V refellimus, ac de iis paullò post iterum agemus. Erit qui ad illas duas tertiam putet adjungendam, que annum Incarnationis, & natalis computat ab Adamo 5507, quem adhibent auctores aliqui; ut Alexandrinum Chronicon; lib. I. minis Cedrenus, qui anno 5506 id esse factum affirmat; & qui anno 5500 ortum Christi: paſſionem 5533 assignant, errare contendit. Sed hanc æram ab illa, que illi Ifaac, discrepare non arbitror; sed in eodem computo diversum annum Incarnationi præstiterit; pūbiennio æram communem antevertere.

Etsi de amborum illorum sententia nihil certi conope possimus; propterea quod imperit omnia permiscent, & eos characteris omnibus adhuc, qui conciliari invicem nequeunt. De Chronicis Alexandrinis labe dictum est in XII de Doct. Temp. cap. IV. Cedrenus paulo magis concors est secum. Naturæ aſtervet Chriftum anno mundi 5506. Decembr. XXV, feria IV. Fuit ergo littera F, & esse potest annus Per. Jul. 4711, biennio ante communem æram. Postea baptizatum est reſert Indict. I anno mundi 5506. Januar. VI, fer. V. fuit ergo littera B, & hoc ratione annus Per. Jul. 4742. sed Indictio tunc erat à Septemb., & Januario 2. Verum ut à verbo menfe putari incipiat, prima in ufo erat Januar. VI. Sequenti anno 5037, ait Lunam decimam quartam Martii XXVII, fer. VII. fuit ergo littera C. Cyclus Lunæ X, ac proinde Jul. Per. annus 4741. ἀντὶ μηνὸς, quod aiunt. Annum denique, quo paſſus est Christus, ait esse 5539, quo Martii XXIII, fer. VI fuit; & decima quarta Martii XXIV, fer. VII. Erat ergo littera G. Cyclus vero Lunæ XIII. quæ congruit in annum Per. Jul. 4744 quo revera paſſus est ex Epiphanius, & aliorum Veterum opinione Christus. Quamobrem Incarnationem Domini Cedrenus triennio ante vulgarem æram posuit. paſſionem autem, anno ejusdem æra XXXI. Unde non est mirum, annum illum Incarnationis, 5506 ab illo putari in æra Constantinopolitana. Si enim tres annos adiectas, fiet annus 5509 Constantinopolitanus; Julianæ Per. Jul. 4714, qui est ipifissimum æra communis. Non est igitur computus aliis; sed ejusdem computi annos diversos Incarnationi præstinet. Ex his facile est odorari quæ computorum illorum origo fuerit. quod in seq. cap. declarabitur.

C A P U T I I I

De computo annali Veterum, imprimis Africani methodi vinculis soluto. Ejusdem Africani Chronicum opus illustratur. Photius obscurus locus explicatur. Cefsi Africani.

V ETERES in Graecia Christiani in annis ab Adamo putandis sola, quæ in sacris libris exstant, intervallo spectabant: nec annales computos suos illa Paschalē ad methodum 244, vel artificio implicatos habebant. ad quod deinceps consequentium illos temporum formavit industria. Ut igitur quicunque pluribus, aut paucioribus annis spatia illa terminabat; ita majoris, minorisve summas adhibebat. quæ de opinionum varietate dictum est in nono de Doct. Temp. cap. II.

Inter has celebriſ illa fuit Africani antiqui, & eru-

212

Pars III.

diti Chronologi, qui Christum anno mundi 1501 incarnationem esse; paſſum vero 5531, etatis tricelimo primo circiter aferunt: & originem dedit æra illi, quam Alexandrinam appellari diximus. Quem illius computum nati posteri, auctoris sui Chronologiam interpolarunt, ac fedisim conturbarunt. Nam decem circiter annis ab ejus epocha; à Dionysiana autem, octo, Christi Domini Incarnationem abfraserunt. Id qua ratione sit factum; & que sincera illius opinio fuerit; investigare non erit, opinor, alienum. immo vero Gracianicas ad æras intelligendas plurimum illius inquirit utilitas afferet.

Scribit Hieronymus in caput IX Danielis, Africanum extitimus Christi Domini paſſionem anno quinto decimo Tiberii Cæsaris accidisse. quem ab orbe condito 5531 numerasse, etatis Christi tricelimum primum circiter, Georgius Syncellus affimat. Photius vero num. XXXIV refert Africanum opus historicum edidisse divitium in libros quinque; quibus tempora omnia complexus est, à primâ rerum origine ad Christi θρησκείαν, hoc est Incarnationem; nihil ut rerum necessitariorum omittat, summam cuncta perscrivens. Inde vero ad Macrini imperium reliqua perfixisse. atque hoc in opere teltatum se annos ab Adamo comprehendit 5723. Idem testatur & Georgius Syncellus in Excerptis Scaligeri, ubi ex Africano rei Eusebii ad Olympiadem usque CCL Archontas ab Atheniensibus numerati 903. à Creonte, qui Olympiade XIX præfuit, postrem verò fuisse Philinum ea, quam dixi, Olympiade, Consulibus Grato Sabiniiano, & Seleuco; qui à Bruto Confutis fuere 725. Demum col.

ligi anni 5723 ad tertium annum, Αὐγούστου. Marcum Antoninum Alagabalum intelligit. In idem Scal. p. 317.

Scaligerianus Excerptus Fragmentum Africani legitur 317. de Olympiadicibus: in quo apud Athenies in Olympiadum descriptione Stadionicas ait percensi 248, annos 989. Sed in Ολυμπιάδας αὐγούστου etiam 249 Olympiadicibus Stadionicam recenset Scaliger. Si de annis ab Adamo 5723 anter 5500; residui erunt 223 ab Incarnatione Domini secundum Africanum. Sed annus tertius Alagabali æra communis est 221, in quem & 250 Olympias incurrit. Biennio itaque Dionysianam epocham antevertit Africanus, & Incarnationem Domini contulit in annum Per. Jul. 4712. Quod insuper ex anno Paſſionis ab eodem Africano constituto colligitur. Nam si decimo quinto Tiberii, nempe Gemini duobus Coss. paſſus est, (que fuit plurimorum Veterum sententia) & is annus mundi 5531 ab Africano numeratus est, cùm Incarnationem anno 5501 tribuisset: ut auctor est Georgius Syncellus: cùm in annum æra Christianæ 29, five Per. Jul. 4742, Consulibus Geminiorum competat; deducit annis 30 de 4742, reliquis est Incarnationis annus 4712 in Julianæ Periodo. Verum apud Eusebium VIII de Demonstr. Fragmentum aliud Euseb. occurrit Africani de Paſſione Domini, & Danielis hebreo domadibus; in quo Paſſio conjicitur in annum secundum Olympiadicis 202, Tiberii XVI.

Hunc ipsum Africani locum penè ad verbum exscripti Hieronymus in Comment. ad caput IX Dan. & tamem decimum-quintum Tiberii posuit; non, ut est in Graco, decimum-sextum. Quamquam nisi Olympiadis annus appofitus esset, conciliare ista facile possemus. quippe annus XV Tiberii si ab Augusto menfe putetur, quo impetrare cepit; si inīt anno Christi 28, quarto labente Olympiadis 202, & ad Augustum mensem anni Christi 29 continuatus est, quo duo Gemini Coss. erant. Ita XV Tiberii paſſus est Christus, si his Consulibus acciderit. Sin est, ut Christianorum veterum, aliquorumque more, annos Tiberii à Paschali menfe antecedente ceperit Africamus; idem annus XVI Tiberii censeri potuit. Sed cum Olympiadis 202 annus secundus inchoatus sit anno Christi 30, & ad eftatem usque sequentis anni propagatus fuerit; neceſſe est anno æra communis 30, vel 31 paſſum dici ab Africano Christum; prout annum Tiberii XVI, aut labentem adhibuerit, aut à Paschali menfe præverterit. Si anno Dionysiano 30 Christum voluit esse paſſum; Incarnationem neceſſe est ab eodem locatam esse in anno Per. Jul. 4713, uno anno ante communem æram, ut hodieque ponitur. Sin anno Christi 31 paſſionem affigavit, Tiberio V. & Sejano Coss. plane ut Epiphanius, aliisque Veteres arbitrati sunt, Incarnatione congruet in annum primum

V 2

et Christiane; itidem ut Panodoro, ac Gracis Latinusque computistis placuisse novimus. Sed has ratione mundi 5723, perducum: de quo haecen locuti sumus alterum quod 5523, inscriptum in libros XIV digestum. Eusebius vero I Chron. novem libros numerat. Cujus operis argumentum multiplex fuit. Nam de medicis rebus, physicis, rusticis, chymicis etiam, iis in libris tractavit, que ambo ejusdem Africani sunt, ut testatur Photius; non ut Scaliger vixit est; qui autores immorti distinxit. Itaque nesciunt nihil ad Chronogiam attinebant; contra quam nobis excederat lib. XII de Doct. Temp. cap. XLII, ubi 5523 cum 5533 hi-
storia confundimur.

De Afri-
cani
Chrono-
logia.

Mea, ut in incipi, ac perplexa quæstione, conjectura est, Christum, ex Africani opinione, incarnationem esse anno Per. Jul. 4712, biennio ante communis aëram; mundi 5501, baptizatum portò Geminis duobus Cossi anno Tiberii XV; mundi 5530 exente, quem 5531 Aprili circitercepit. paucum denique anno mundi definiente 5531, sequente 5532 à Paschate, vel Aprili anni Christi communis 30, Tiberii XVI, & Olympiadis CCII anno secundo nondum ab astis mensibus inchoato; sed & *αρχην* à Januario, aut alio quoquin initio popularis anni, quo usus est Africanus. Scimus enim Olympiadas nonnumquam, &, quod consequens est, Olympiacas tetraterdi anni non ab ipso tempore agorum, sed ab populari civitatum suarum exordio à plesisque numerati: ita ut in annorum exitus hudi ipsi concurrent. Ita annus mundi 5723, sive à Incarnatione 223, exit communis aëra 221, & Alagabali tertius.

Quocirca qui Africanum referunt passionem Domini anno Adam 5331, Incarnationis 31 attribuisse, de anni definitibus intelligere debuerunt. Nam baptismum ab eo collatum esse in Confutatum Geminorum verisimile est; cum ex Luca confit anno XV Tiberii istud evenisse. aut si, ut Epiphanius, & ali quidam, Novembri mense, non sexto Januarii, ad baptismum venisse credit, anno communis aëra XXVIII, certe hinc ad passionem solidus annus interpositus est, cum annum factem unum *τοῦ κατέπει* Africanus imputaverit. Atqui si Confutulus ipsum Geminus Martio mensie paucis foret, tres ab Januario, vel à Novembri quinque dumtaxat menses Christi prædictio teneret. quod Africanum sensisse non arbitror.

Observa-
ta qua-
dam de
Africano.

Sed duo sunt in illo Africani calculo, quem ex Photio, & Georgio retulimus, animadversione digna. Alterum; quod Photius scribit, Africanum ad Macrini imperium opus suum perduxisse, annum 5723 hystoriam complexum; mendosum videri, ac pro *Μάρκῳ* legendum. *Αγρίων*. Quamquam & aliud occurret; Africanum Stadianicas non ultra Olympiadem 248 in archivis Atheniensium invenisse, quae Olympiae ad annum Christi 217, & Macrini imperium extenditur. tamen rerum gestarum memoriam ad annos præterea quinque propagasse, id est ad annum Christi 221. Photum vero eundem historie terminum putasse, qui Olympionicas erat. Vide qua XII de Doct. Temp. cap. XI diximus.

Alterum est; hand satis firmum argumentum esse Novæ Chronologię; quæ ex illo Africani loco concludit quinque annorum labem in Romanos fastos, & annales irrepissit, ac totidem superfluos in iis esse. Vis est argumentationis ejusmodi. Annus Africani 5723 est aëra Christi 221, Per. Jul. 4934, quo Cossi fuere Gratianus, & Seleucus. Hoc vero par Consulatu ait ex exactis regibus esse septingentesimum vicefimum quintum. Additis ergo regum annis 243 ad 725, fuit anni 968, è quibus deductis 221, restat annus Urbis 747. quo Christus ex communis aëra ratiocinis ortus est; quinquagenio prius, quam vulgo feratur, in sexennio. Natus enim ponitur anno Urbis conditæ 753. Verum Africanus in Consulibus, five Magistratibus annis numerandis, eos annos excludit, quibus nulli Consules fuerunt: qui quidem in Fastis insigniter quinque notantur ab anno Urbis 378, ad annum 382; quibus continuum Interregnum, & *αναγένει* existit. Mos est autem plerique Scriptoribus in annorum Magistratum, aut regum temporibus percepserint, eos annos omittere, quibus nulli fuerint quod à quibusdam Veteribus in Romanis digerendis annualibus obseruatū esse disputat. Onofrius, cum de varietate computandorum Urbis annorum differat.

Postremo nec illud omiserim, quod ex Photio, & Eusebio confit in Chronicis, duplex ab Africano opus elucubratum; quorum alterum historicum fuit in quinque libros partitum, & ad annum tertium Alagabali, editum;

editum; qui est Per. Jul. 4712, biennio ante epocham nostram; annus primus Cycli Theophili, Christi 380, quod neuter illorum instituit. Hinc apparet recte nos capite I docuisse; computum hunc annalem & Alexandrinum, nihil à Panodori compito discrepare, si ad annos Adami, vel mundi répicias. Tum id constat; multum hunc ab aëra Africani esse diversum. Quocirca quod in IX de Doct. temp. cap. IV diximus, ex tribus vulgaris Graecorum compatis, antiquitatis palmarum ei deberi, qui ad Incarnationem Christi numerat ab solis annos 5500, late id accipendum est; & *τοῦ κατέπει*, si annorum tantummodo summam spectetur; cuiusmodi eam Africanus instituit. Sin eo modo consideretur, quæ ab computandi magistris accommodata posse est, cum usu methodi Paschalis implexa; eadem est cum illa Panodori; sed ejus est tractatio, conformatio recentior.

Potest hunc Panodori computum perperam, & adver- Tertius
sus Evangeliorum fidem à Gracis ea, quam expoñit, compu-
tatione depravatum; alter excoxitatus est; qui hoc
excluso priore, plerique in omni Gracia, & Oriente
hac etate receptus est. Hic ad Panodori epocham
& *τοῦ κατέπει* annos addit sedecim; ad Alexandrinam Maximi, & Georgii annos addit octo, si simplicem annorum numerum advertas. Nam si annus ipse
spectetur, octo illis, quibus Alexandrinum computum
superare videtur, annis eo minor est: hoc est Incarnationem Christi totidem annis anticipat; & cum epocha Panodori convenit. Anno itaque mundi 5500 Christi
origine Martini vero XXV resurrexit, quorum illud feria
VI, hoc autem feria I contigit extra controversiam
et. Quod Martini XIII pax illa Christum Graci
ci Computata crediderint, arguento est, quod Maximus, Georgius, Chronicus Alexandrinus, Cedrenus, & alii complures ita sentiunt. Quintenitum Caſa-
vite XII Temp.
doct. Temp.
cap. XII. viii. triente Concilium, quod Víctor Pontifice circa annum
Christi CXCVII celebratum est, hoc ipsum definit. Quocirca tria hac in eundem concurrenti diem Martii
XXIII arbitrai sunt, feriam VI, & Lunam XV; nec
non legitimum etatis modum, ut XXXIII annos cir-
citer etatis haberet: quoniam tricefimo anno baptizatus est; ac tria deinde Paschata peregit. Quibus omnibus commodior nullus annus inveniri potuit, quam
qui aëra communis est XLII, & in Panodori computo
5533 exiens, iniensque 5543, idemque ab Incarnatione,
secundum Panodorum, 42. Nam hoc anno Cy-
clus era Solis Romanus XXIII, littera G. prouide-
que Martii XXIII feria VI, & Martii XXV Domini-
nica Cyclos Luna Alexandrinus, & Romanus fuit V.
Ergo non dubitare illo anno passionem accidisse. Ut
igit tricefimo hic & tertius, vel quartus etatis est
annus patienti Christi, confitetur anno computi
Panodori 5501 incarnatum esse Christum; aëre vul-
garis non, Per. Jul. 4722. De quo illorum opinione,
& Chronologia ad Fragmentum Georgii Syncelli dispu-
tabitur capite sequenti. Huic illorum castigationi infi-
fragari præterea vetus illa traditio videbatur; anno
mundi 5501 incarnatum esse Christum. quam Africanus
autòrum sua commentaria. Ita prorsus admirabiliter contigit, ut aëram præfutam spretis Panodori
calculis redirent, aut, ut priorem illum computum con-
stante Ecclesiæ aliquæ, civitateque retinerintur; deinceps nulla in eo mutatione facta, epochas Incarnationis,
ac Passions Christi tantummodo solicitarunt. Ve-
rum nec in annis mundi cum Africano; nec in annis
Christi putandis, cum Panodoro confecebat. Et
enim annus ille aëra Christianus nonus ab Africano numeratus est mundi 5511; Christi undecimus, à Panodoro vero mundi 5501, Christi nonus. At illi mundi,

Attem perusauit hoc plerique fuit, Christum Do-
minum & Martii XXIII, & Luna XIV, vel XV, id
est plenilunio, esse paucum, id est in Paschate Judaico,
originem Martini vero XXV resurrexit, quorum illud feria
VI, hoc autem feria I contigit extra controversiam
et. Quod Martini XIII pax illa Christum Graci
ci Computata crediderint, arguento est, quod Maximus, Georgius, Chronicus Alexandrinus, Cedrenus, & alii complures ita sentiunt. Quintenitum Caſa-
vite XII Temp.
doct. Temp.
cap. XII. viii. triente Concilium, quod Víctor Pontifice circa annum
Christi CXCVII celebratum est, hoc ipsum definit. Quocirca tria hac in eundem concurrenti diem Martii
XXIII arbitrai sunt, feriam VI, & Lunam XV; nec
non legitimum etatis modum, ut XXXIII annos cir-
citer etatis haberet: quoniam tricefimo anno baptizatus est; ac tria deinde Paschata peregit. Quibus omnibus commodior nullus annus inveniri potuit, quam
qui aëra communis est XLII, & in Panodori computo
5533 exiens, iniensque 5543, idemque ab Incarnatione,
secundum Panodorum, 42. Nam hoc anno Cy-
clus era Solis Romanus XXIII, littera G. prouide-
que Martii XXIII feria VI, & Martii XXV Domini-
nica Cyclos Luna Alexandrinus, & Romanus fuit V.
Ergo non dubitare illo anno passionem accidisse. Ut
igit tricefimo hic & tertius, vel quartus etatis est
annus patienti Christi, confitetur anno computi
Panodori 5501 incarnatum esse Christum; aëre vul-
garis non, Per. Jul. 4722. De quo illorum opinione,
& Chronologia ad Fragmentum Georgii Syncelli dispu-
tabitur capite sequenti. Huic illorum castigationi infi-
fragari præterea vetus illa traditio videbatur; anno
mundi 5501 incarnatum esse Christum. quam Africanus
autòrum sua commentaria. Ita prorsus admirabiliter contigit, ut aëram præfutam spretis Panodori
calculis redirent, aut, ut priorem illum computum con-
stante Ecclesiæ aliquæ, civitateque retinerintur; deinceps nulla in eo mutatione facta, epochas Incarnationis,
ac Passions Christi tantummodo solicitarunt. Ve-
rum nec in annis mundi cum Africano; nec in annis
Christi putandis, cum Panodoro confecebat. Et
enim annus ille aëra Christianus nonus ab Africano numeratus est mundi 5511; Christi undecimus, à Panodoro vero mundi 5501, Christi nonus. At illi mundi,

Fragmentum Theophanis in signe ad Gracorum computorum rationem explicandam. ad idque
Nota eodem pertinentes.

OΤΙ μὲν εὐθά, ἔχει τὸ φύγειν ὁ Αὐτοκράτορας λίγων,
δύο εργάσεων ἕτερον τὸν τοῦ αἰτίου δέχομεν περὶ τοῦ
τοῦ μητρὸς στέψεως, ἡ ἀπόστολος, Διογένης ἐπιγράφει τὸν τοῦ
τοῦ ἀπόστολον, τοῦ τοῦ μητρὸς Εὐαγγελίου Διογένης ἐπιγράφει τὸν τοῦ

Q uod Africanus annos (ad Christi passum) compu-
tans 5531, non 5533, ut sincera Evangeliorum narra-
tio continet, duobus annis fallitur. Manifestum est enim
anno Christum etatis ineunte, hoc est paulo plus minutiæ,
tricesimo, secundum illa Luca Evangeliste verba; *Jesus
antem*

auctem erat quasi annorum triginta: baptizatum esse, ac docuisse; & morbos omnes, languoresque curasse annis tribus: adeo ut tempus omne, quod a divino illius conceptu, & ab anno mundi 5501, ac Nisan principis mensum die prima, Martii XXV, ad vivificam usque resurrectionem extenditur, que in eamdem XXV Martii diem incidit; annorum fit XXXIII, & omnis dies, que annum 5534 incepit, unde ad divinam cum corpore assumptionem illius in celum dies intercedunt XL. Si quis autem fidem minus adhibet his, que de die illa non uno loco memorantur, nimurum Dominum nostrum primaria in illa die, calcata morte, vitam nobis ex mortuis effusisse, ad undecim annorum periodum cyclorum annorum 532, & ejus annum 213 annum adverat, in quo decimam quartam Hebrei Paschatis attendat. Hanc enim inveniet die XXIII Martii ejusdem, ac Paracese, in salutiferam passionem extendit, quam pro nobis sponte ille sustinuit; & sepulchrum a Iosepho, qui ex Arimatea erat orundus, & Nicodemus, tertia ab eadem paracese die resurrexit. una Sabatorum, & Nisan primi apud Hebreos mensis prima die, que vicefima quinta Martii una eademque semper incidit.

Igitur Africanus, cum in annum mundi 5501 divinam Incarnationem confitentiae traditioni Apostolica concessisset, in passione, ac salutiferam resurrectionem designanda biennio aberravit, utramque conferens in annum mundi 5531. At Eusebius Pamphilus annos ab Adamo ad ortum Abramam, qui Nini, ac Semiramis regum Assyri temporibus, communis opinione congruit, in unam summam colligens, 3181 putavit, Hebreos codices secutus: & secundum Cainam, qui vixit annos CXXX antequam gigneret, in seru minimè collocavit, cuius quidem Lucas Evangelista meminit in genealogia sua, quod alibi jam diximus. Nostra porro Chronologia ab Adamo ad ortum Abramam annos complectitur 3312, qui numerus tam Mosis historie, quam Evangelice genealogie Luci convenit. A natali vero Abramam, usque ad salutiferam crucem, & vivificam resurrectionem, annos 2048 collegit Eusebius, cum ex verioribus ratiociniis putentur a nobis 2221. Finit in totum anni ab Adamo 5533, secundum Eusebium vero, anni 5232, quod ab Apostolica traditione penitus abhorret. Hic autem ex eiusmodi hallucinatione illi error obrepit, quod prater annos Cainani 130, alios infuper 111 omisit Allopholorum, qui in Iudicium libro continentur, nec non Interregni, & pacis, 40. item Darii, qui & Altyages dictus est, annos XL.

Panodus vero unus ex Egypti monachis, historicus, neque Chronologus accuriosus imperitus, qui Arcadii Imperator, ac Theophilii Alexandri Archiepiscopi tempore floruit, cum veritatem in plenilique tenuisse, septem aberravit annis, ubi ad salutiferam Incarnationem pervenit. Hanc enim anno mundi 5493 illigavit. Cuius ille erroris occasionem habuit ex eo, quod in anno primo Philippi Aridaei, qui Alexandre Macedoni primus in regnum succedit; eodem videlicet, in quo & Claudio Ptolemaio expeditorum canonum ratiocinio defixit; initium statutum Egyptiaci anni, atque Graci, in prima die Thoth, primi Egyptiorum mensis, Augusti XXIX, quod ad eamdem epocham revolvit. Hoc vero tempus citra controversiam anno mundi 6170 tribuitur. Porro ab anno primo Philippi, usque ad vietam Cleopatram, anni secundum canones astronomicos numerantur 294. Finit ab orbe condito, & ab Adamo ad exitum Cleopatram, anni 5463. Verum ab Ecclesiastica traditione dissentit in anno 43 Augusti Caesaris, que Dominus noster carnem induit. Non enim plures quam 43 annos a vita Cleopatra & Egypto subacta, apud Mathematicos imperiale dicitur Augustus. Quod si concessum a nobis fuerit, conseqvens erit anno mundi 5505 ex hac vita Augustum excessisse. At idem ipse quintus erit etatis Salvatoris annus quod aperte falsum est. Quod autem circa obitum Caesaris Augusti, quindecim annorum Dominus esset, ac XV Tiberii Caesaris annorum fere XXX, ut sacra Scriptura docet, nemini dubium est. Ita contigit Augusti Caesaris exitus inter annum mundi 5514, & 5515. Initium autem imperii totius anno 5458. Panodus vero Mathematicum canone secutus Augusti imperii primordium contulit in annum mundi 5451. mortem vero in annum 5506. generationem denique Christi in 5493, quod ab eo perperam constat esse factum.

Onus [μόνος εφαρά.] Veterum multorum opinio fuit, Christum uno tantum anno predicasse, eoque paucum fuisse. Ex corum numero fuit Africanus, ut testatur Hieronymus in IX Danielis, quem recte ex auctoritate Evangelica Georgius redarguit. Vide XII de Doct. Temp. cap. IX.

Οντες [μόνος εφαρά.] Tria hic observatione digna. Alterum, caput anni in computo Graeco, non repetere Georgium a civili epocha, id est a Septembri; sed a vero tempore; atque ab VIII Cal. Apri, quo die conditum esse mundum putabant. Alterum; paucum ex illorum opinione esse Christum Martii XXIII, feria VI: resurrectio Dei anno 5232. Defunt anni 301 ad Georgii calculum: quos ipse variis modis inculcare nititur. De Cainano; & annis Iudicium plenissime habes in IX de Doct. Temp. Georgii μηχανογραφia ista non est nauis.

Πανδορος [μόνος εφαρά.] Nunca de altero computo; qui est Pandoroi Monach. Is eram priorem annorum ad Christi οντωτησθαι 5501 octo annis, vel decem decuravit; cuius inventi probabilis est a nobis supradicta ratio. quam vero Georgius assert, frivola est; nec jure hominem redarguit; ut mox videbitur.

Επι [μόνος εφαρά.] Que sequuntur insigniter depravata sunt; neque vis argumentationis, qua Pandoroi Syncellus oppugnat, satis animadvertisit. Hujus tamen hec summa conficitur: Ideo septem annis minus putabat Pandorus, quod cum anno Mundi 5458 Augustus imperare ceperit post necem Julii Caesaris, Pandorus 5451 tantummodo posuerit, Mathematicorum calculum fecit. Fuit apud Astronomos in usu Canon quidam, five laterulum regum, qui à Nabonassaro ad Antonium usque propagatur: nimis ad Ptolemai tempora: qui à Chaldais traditum Canonem Romanis Imperatoribus auxiliis videtur. Verum in libro στροφών κανόνων, qui tabulas astronomicas complectitur, Canon idem à Philippo Aridaeo incipit; ut in manucriptis codicibus appetat, qui Theonis commentarios οντες στροφών κανόνων exhibent. Igitur à morte Alexandri, & Thoth Philippi, ad mortem Cleopatrae, anni colliguntur 294. Inde Augusti Caesaris 43. Duplex enim initium Augusti; alterum à morte Julii Caesaris; alterum à neci Antonii, & Cleopatrae, qui est epocha annorum Actiacionum. Intervalla porro annorum: Christum asseverabant. Sed haec quā illorum rationibus confitentia evidenter; tam sunt absonta, & ab Evangelica veritate proflua aliena. Sed nec Epiphanius sententiam affectu illi sunt; quam nos abunde libris illis explicavimus. Tertio denique constat ex Maximi, ac Theophanis decreto, Christum Dominum triennio, ac mensibus circiter tribus a baptismō praedicasse. ut qui anno etatis inuenire XXXI, Januarii VI, baptizatus fit, mundi 5530 extente; ita ut 5531 proximo vere suscererit. anno Per Jul. 4752, paucis autem fit anno etatis XXXIII absoluto, ac tribus præterea mensibus; mundi 5533 deficiente; Periodi Jul. 4755. In quo ab Epiphanius sententia desciscunt. Vide Maximi cap. XXXII. Scindunt etiā, Graecos etatem Christi ab Incarnatione ipsa numerare; non, ut ratio postulat, & nos vulgo facimus, ab eo tempore, quo extra uterum prodit. Quorum institutum Romani quoque Computisti complexi sunt; Dionysius Exiguus, Beda; & inferius tunc proptermodum omnes. Hinc Georgius annos vita Domini putare incipit à XXV Marti.

Σημεῖτο εἰς τὸν ίδ.] Divisa summa annorum 5533 per 523, sicut absoluta Periodi X, & annus 213 undecima, quo revera quadradecima Christi seculo incidit in Martii diem XXIII, ut paulo ante vidi mus.

Πρότην ἡ διπλή Εὐαγγελίου.] Mirum illud est, non solum Neomeniam suisse Nisan diem illum, quem Luna XVI, vel XVII esse dicit. sed ejusmodi semper exsistit. Nigra ista sunt, nisi hoc forte voluit; initio rerum primi mensis, sive Nisan Neomeniam habuisse XXV die Martii.

Ορθοὶ [μόνος εφαρά.] Vide superiora libri hujus noti capita.

Επι [μόνος εφαρά.] In Chronico posteriori, interprete S. Hieronymo, Eusebius in Proemio numerat ab Adamo ad diluvium annos 2242. à diluvio ad ortum Abramam, 942. Summa annorum 3184, itaque legendum apud Georgium. Ad hanc summam si 2215 adceris, quot ab Abramam natali ad ortum Christi interponit Eusebius, sufficiens annos 5199. Ac revera totidem annos ex Eusebii calculo Latini antiquiores exprimitur: & in Romano Martyrologio VIII Cal. Jan. numerus ille concipiatur. Vide lib. IX. de Doct. Temp. cap. II. Porro ad Passionem, que anno Abramam 2047 ponitur, anni sunt à conditu rerum 5231. Quæritur Georgius ab Eusebio prætermis Cainam, & ejus annos CXXX: ideo minorem justo esse summam ad ortum Abramam: quam ipse ait esse annorum 3312, quibus additi anni

ita ut anno 324 ab initio Philippi Christi cōm̄p̄t̄m̄s inciderit. Detrac̄tis ergo annis 324 de 5493, reliqui sunt 5169; adeoque anno 5170 ab Autumno inchoato Thoth Philippi accidit: ut scribit Georgius, qui & frusta Panodorum redarguit, quod primum initium Augusti Cæsaris illigavit anno mundi 5451. Id enim consentaneè fecit constitutæ se Chronologæ. Etenim primum Augusti Imperatoris exordium ab anno deduxit Per. Jul. 4071, Urbis conditæ 711, à quo plerique imperium illius auspicant sunt; ut paullo ante diximus. Jam verò à Thoth Philippi, five ab anno Nabonastri 425 inuenit, ad inuenientem annum Nabon. 706, anni sunt vertentes, & integræ 281. qui additi ad annum mundi 5170, cui Thoth Philippi congrui, conficiunt annum mundi 5451, primum monarchæ Augusti. Exinde anni adjectis 56 imperii ejusdem, existit annus mundi 5507, quo Augustus excessit. quamquam nonnullum inchoato 5507, sed adhuc labente 5506 perire. Quinetiam Canon ille Mathematicus ab exordio Philippi ad Augusti ultimum numerat annos vertentes 337; ita ut 338 ab Augusti morte ceperit. Jam si annos 338 adicias ad 424 Nabonastri, conflatibus annis Nabonastri 762, qui est Thoth mortis Augusti. Addes eodem 338 ad annum Panodori 5169, exister annus mundi 5507. Rectissime itaque Panodus non solum Thoth Philippi cum anno computi sui 5170 copulavit; sed etiam primum annum Augustei imperii cum 5451; si quidem Incarnationem Christi contulit in annum 5493, ac Luna Cyclum 2 à populari Alexandrinorum epocha procedentem, id est Augusti XXIX, à quo annum ordiebantur. vel à verno tempore, ut Computista solent. Quin ex iis vethigis Chronologæ Panodori conjectura fieri potest, accuratum iis in rebus, ac diligenter hominem fuisse; atque hanc paullo intelligentiam eius reprehensore Georgio, cuius in hoc genere infinita peccata sunt; sed nullum majus, quam quod ea vellicare instituit, quæ neque capiebat ipse, & ab illo ipso, quem accusabat, fuerant scripta constanter.

$\text{Ω} \cdot \pi \text{ τεργ} \cdot \pi \text{ μη} \text{ τεργ} \cdot$ Hæc sunt mendoza. Nam dicere videtur, Christum in mundum venisse anno Augusti XLIII. & idem tamen tres illos & quadraginta annos à morte Cleopatra ad Augusti obitum extendit. Utrunque verum est; & à primo initio Cæsaris Augusti in Incarnationis annum, quem Panodus confituit, annos esse XLIII; & a nece Cleopatra totidem ad excessum Augusti. Eternum anno tertio Juliani, periodi Jul. 4071 imperare coepit Augustus, ex opinione Panodori. Christus incarnatus est anno Juliani XLVI. Demptis duobus, reliquis eft annus XLIV ab initio Augusti, qui à Thoth anni Juliani XLVI, Per. Jul. 4714 inchoatur. Labente itaque XLIII Cæsaris Augusti, mensis Martio contigit cōm̄p̄t̄m̄s . Rufus obit Augustus anno Juliani LIX, Augusti mensis XIX, Per. Jul. 4727. Intervallum ab anno Juliano XVI, quo prius Actiacus coepit, ad LIX, sunt anni XLIII. Obiit Augustus exente anno XLIII $\text{τεργ} \cdot \text{τεργ} \cdot$ Cleopatra, hoc est Thoth mortis Augusti fuit quadragesimus quartus à Thoth Actiaco. Hæc vera sunt. Sed Georgius perplexè & obscurè loquitur.

C A P U T V.

De Gracorum computorum epocha in anno Juliano, déqué cyclorum in iis methodo. Maximus illustratur.

CIVILIS Constantinopolitanorum annus à Calendis Septembribus incipiebat una cum Indictione. Indigit Solis ac Luna Cyclos par erat incipere. quemadmodum Alexandrinus, qui triduo ante popularis anni principium habebant, indidem & Cyclos ordiebantur. Sed cum Romanis anni descriptione, Romanisque mensibus uterentur; illius etiam initium Graci nonnumquam adhibuerunt. Tum quod Paschatis causâ cycli à Christianis assumpti sunt: quod festum verno tempore celebratur; hinc plerique non modo cyclorum; sed & anni ipsius exordium in verno mente statuerunt; Aprili videlicet, aut Martio.

Quæ tot initiorum varietas prius Scriptores ipsos, quam eorum lectors, admirabiliter perturbatione confundit. Nam duo plerumque diversa annorum, & Cyclorum principia miscent invicem: nec ad id, quod semel

Hoc non alia ratione dissolvi potest, quam ea, quæ

IX de Doct. Temp. allata est, cap. III. ubi Maximum ostendimus duplē epocham anni civilis, & Ecclesiastici confundit. quarum illa ab Septembri procedebat: hæc ab Aprili, aut verno mense. Proinde 6133 annum civilem alias cum Heraclii anno XXXI, & Indictione XIV comparavit, alias eundem annum distilit in Paschalem mensim, Ecclesiastico usus exordio.

Ante Maximum Panodus annos suos à verno tempore inchoauit, videtur: eti Georgius in eo Fragmento, quod capite superiori retulimus; ubi cōm̄p̄t̄m̄s , & $\text{πολ} \cdot \text{πολ}$ ab eo illigatam refert anno mundi 5493; nullam certam ejus tñ significationem dederit, tamen ita Christiani ferè veteres; saltē Ecclesiastici in computis, & historiis; facere conuerterant. ut de Africano cap. I hujus libri docuimus.

His animadversis, facile jam erit Solis ac Luna Cyclos era hujus, & computi proprios investigare, ac cum nostris componere, in quo feedissime hallucinatus est Scaliger; ut paullo post offendetur. Primum enim quod ad Solis Cyclum attinet, divisus annis ab orbe condito, residuus numerus Cyclus est Solis. aut certè totus ipse numerus 28. Anno 6133 diviso per 28, relinquitur I. Proinde cyclus Solis I concurret cum anno Christi 641, quo Romanus Solis Cyclus erat 6, littera Dominalis G. unde reliqui deinceps propagari possunt; quod in sequentibus constabit. Cyclus lunaris Maximi idem profrus est cum Romano. Siquidem divisus 6133 per 19, reliqui sunt 15 & revera anno Christi 641, cyclus erat Luna 15. Quod mirum esse non debet. Ex eodem quippe Alexandrinorum fonte Græci ac Latinī pariter lunarem haufere cyclum, & ab eadem epocha, nimirum ab verno mense, usum illius auſcipiant sunt.

In Indictione putanda perplexus est Maximus. in eaque methodus fallit, quæ per cyclum integrum $\text{τεργ} \cdot \text{τεργ} \cdot$ dividit. Nam si 6133 per 15 partiare, supererit Indictione XIII. Atque XIV coepit est Septembri anno 640, & sequente 641 adhuc obtinuit. ne alia cum anno mundi 6133 componi debuit. Verum ad methodum unitas additus annis mundi, ut Indictionem labentem obtineas: quemadmodum cap. XXXIII Computi admonet. Duplicem enim Indictionem statuit: unam, quæ exsistit ex annis mundi per XV divisis; & tñ unitate minor, quām re ipsa tñ usurpat. alteram, quæ ab Augusti secundo imperio anno est exorsa. quem quidem affirmat ex XV Indictione primam anno isto fecisse. Hæc sunt commentaria. Vera autem origo patefacta est supra cap. III. Vide & cap. I, ubi de Indictionibus Maximi egimus.

In altero computo, quem $\text{τεργ} \cdot \text{τεργ} \cdot$ appellat Georgius; quicque annum Incarnationis exhibet mundi 5509, perinde ambigua est annorum epocha. Ifaacus Argyrus cap. III Computi prioris, annum civilem ait à Septembri inchoati: Cyclum solemat, ab Octobris Kalendis. Cyclum verò lunarem cap. IV ab Januario incipit, ac divisus annis mundi per congruentem cyclo cuius numerum, colligi labentem anno ultimo cyclo afferit. Annū, quo ita prodebat, capite III scribit esse mundi 6881, quo diviso per 28, fit Solis cyclus 21. tum Octobris XXVI die feriani III scribit sufficie, capite sequenti. Est hic annus Christi 1372, cyclo Romano IX, littera Dominicæ DC. Idem tamen capite VI, $\text{τεργ} \cdot \text{τεργ} \cdot$ $\text{τεργ} \cdot \text{τεργ} \cdot$ $\text{τεργ} \cdot \text{τεργ} \cdot$, usque ad initium Januarii, qui proxime sequitur, annos ait esse 6880. quibus divisus per 19, cyclum Luna 2 conservari. Hæc ita conciliari possunt. Scribebat Ifaacus Octobri mense anni Christi 1372; cum iam ab Septembri captus esset annus Constantinopolitanus 6881 cum Indictione XI. ratione verò cycli solaris à Kalendis Octobris. porro ratione cycli lunaris, Kalendis Januarii sequentibus initium habitus erat; sic ut annus 6880 perseveraret anno 1372. Itaque ad Kalendas Januarii anni 1373 fluxisse ait annos 6880. horum ultimus occupabat annum 1372: cuius adeo cyclum investigat. Divide annos 6880 per 19, restat Luna cyclus Judaicus, & Latinus; qui Romano 5 respondet, quotus erat anno 1372. Ac vel ex eo, quod à Kalendis Januarii lunarem cyclum inchoato scribit, conjecturam nostram approbat, quam capite III superius explicavimus; Græcos in hoc genere computi Latinorum, ac Judeorum aureos numeros accepit. Nam Latinorum proprium id fuit, lunarem ab Januario cyclum inchoato: cum ab Aprili, vel Paschali mense Ro-

C A P U T VI

Confutatur ea quæ de Græcis computis explicavit Scaliger in VII de Emend. Temp. idemque variis exemplis illustriores redduntur.

Nunc ad exaudienda illa veniamus, quæ de Græcis iifice computis Josephus Scaliger in Opero de Emend. Temp. attulit, quæ, ut universè dicam, ejusmodi sunt: ut illorum scientie funditus expertem, ac rudem hominem fieri demonstrent. Nec ab modo replicabimus, quæ ab ipso in V Emend. Temp. disputa-

Scil. p. 749. edit.
ma.
plicabimus, quæ ad ipso in V. Emend. Temp. disputa-
ta capitibus duobus, in nono de Doctrina Temporum
capite V. confutavimus. His ea solim attingenda sunt,
quæ ad computum Maximi septimo in libro differunt; que in hunc locum, & hujus editionem computi refer-
vata fuerant.

Ad hanc urbem Constantinopolitanam exadiificatam Ced. p.
refert Indici. III. anno mundi 5838, Maii XI, feria II. 233.
Fuit ergo littera D, & annus Christi CCCXXX. Si
de 5838 adimas 5494; fiet annus Christi CCCXLIV.
Vides dōxos.

Rufus idem Cedrenus ait Nectarium Constantino Ced.

Rufius Irenæus Cœlestis aut Nectarius Constantino. Ced. p. potiamanu tenuisse cathedralē anno mundi 5888, Incar. 269. nationis 394. Annus quo federe cepit Nectarius, est in æra Dionysiana 381; mortuus est autem 398. Deductis annis 5494 de 5888 reliquum sunt 394. Verum non ille annus est æra Dionysiana, cuius ad methodum ause- rendos esse scivit annos 5494.

Quarto Synodum Ephesinam primam confert in an-

Quarto Synodum Ephesinam primam confert in an. Pag. 276.
num 5191. Deduc annos 5494, fiet annus Christi 421.
Atqui erat annus 431.

Quinto Romanum Imperatorem, qui cum Constan-
tino Porphyrogeneto imperium tenuit, à Stephano filio
in ordinem redactum esse narrat anno 6453, Indictione
III. Annus erat Christi 944, quo Indictione III jam usur-
pabatur Decembrio XVI, quando illud accidit. Jam si
ab annis 6453 auctera 5494, relinquetur annus Christi
959. Subductis autem annis 5508, exsistit annus 944.
Quare non lunarem, sed Paſchalensem computum tenuit
hoc loco Cedrenus.

Sexto Theophylactum Patriarcham obiisse scribit an-^{pag. 52.}
no 646, Indit. XIV, Februarii XXVII. Hic annus
est æra communis 956. quibus detracitis de 646 annis,
restant 5508. Primo etiam hic æra Paschali Cedrenus
utitur.

tum, & in lucem editum anno compati sui 5501. Igitur annus æta Dionysiana 641, quo Heraclii annus XXXI Pachali mense currebat, computari ab illis debuit 6141, additis 5500 ad 641. Atqui eum ipsum statuunt annum mundi 6133, quotus est in lunari computo; si ad annos 641 adjungas 5492; uti methodus exigit. Sic annum primum Heraclii, qui init Octobri anni Christi 610, numerari oportuit 6110 orientalis æta. at solim 6102 putatur à Theophane; quotus est in ea, quam lunarem Scaliger appellat.

Denique Scriptor idem deinceps ad finem operis computo illo uitio, qui ad aram Christianam apponit annos 5508. ut ex Indictione liquet, velut anno mundi 6148, 6471, 6497, 6508, 6518, 6524, 6526, 6527, & sic in reliquis. Quæ potest igitur par huic esse temeritas, qua olcitania major, quam affirmare Cedrepum ita annos mundi perpetuo computatus, ut ad aram Christianam adjiceret 5494 cum ubique ferè 5508 adjungat aut si aliter institutus, mendico perficiunt numeri sint? Unus, opinor, locus est: in quo cum res vulgari posse

Præterea Georgius, ac Theophanes, ut suprà memini-
mus, æram orientalem Scaligeri nominant *Ἄλυ-
πιον*, sive *Ἄλεξανδρεῖ*. Paschalem vero, *η Πάσχας*. Infigis est ea de re Theophanis locum, quem capite fu-
periiori retulimus, ubi annum Christi, qui respondebat
XXIV Leonis Iauric, eratque 740, aut secundum Romanos,
id est in Paschali, ut Scaliger eam vocat, *ἡμέρα
ἡ ἡρακλείου* 6248. Deductis annis
5508, de 6248, restat annus 740. de 6232 autem sub-
ductis 5500, ut foler Theophanes, reliquis est annus
ab Incarnatione 732, octo annis minor *ἡ Διονυσία*:
ἡμέρα της Διονυσίας 6232.

ut consentaneum est. Ablatis autem annis 5492, residuus est annus Incarnationis Pandorii 740. Apparet ergo computum utrumque, quorum alterum lunarem, orientalem alterum nominavit Scaliger, ab Adamo parrem, & cumdem annorum numerum colligere. Ac si vera esset Scaligeriana methodus, & ad annum aera Dionysiana addendi forent 5300, ut consequeremur annum orientalis computi, sive **Αἰγαῖος πόλις**; non unique mundi 6232, sed 6240 numerari oportuit annum 740.

Præterea falso & illud a Scaligerio scriptum est, aram, quam appellat lunarem, anno 5495 natalem exhibere Christi: sed ad methodum decurari annis 2. quod commentum *ārōy* est & ridiculum. Nam neque ratione, neque auctoritate nititur, ino utraque convincitur. Siquidem computi auctor istius, ut quidem apparet, fuit Pandorus, at is anno 5493 Incarnationem attribuit, teste Georgio. Tum Cyclorum, & Indictionum calculus haec tenus explicatus a nobis cumdem damnatur.

VARIARUM DISSERTATIONUM, LIB. VIII. CAP. VII.

Scaligeri decimaquarta Paschalis cyclo Luna XV caderet debuerat in Martii XXX. ut esset aureus numerus VII. cum tamen certum sit anno eodem aureum numerum extitisse XV. & terminum Paschalem Kalend. Aprilis occupasse. Possem ista latius perseguiri, & infinitiam, qua nulla hoc in argumento major potest accidere, pluribus exemplis traducere. Sed ex superiori omni disputatio, quam de computis istis, & eorum inter se ratione accuratam infinitum, licet cuivis vel mediocri usu talium instructo, infinitè patenter hallucinationem convincere.

C A P U T VI

*De methodo Paschali computorum Graecorum. ac primū dī
quæsodæcūtū, sive investiganda feria, exponuntur ele-
menta ejus omnia, quid sint regulares, concurrentes
et cetera. Scaligeri in his error. Maximus, & Isaac
expofit.*

PASCHALIS methodus in duo fastigia dividitur; prout
cyclicis totidem, Solis, ac Luna. Pars itaque prior
est character diei, five feria, quod *ius ergo dies* Maxi-
mum appellat, posterior ad quartamdecimam Paschalem
ipsumque Pascha Christianum; & ad Luna, ut vocant
atatem investigandam pertinet. Utriusque ratio a nobis
explicabitur: atque a priori, quæ Solis propria est, cap-
piemus initium.

Tria sunt ad indagandam friam in Græcorum computo necessaria; $\tau\epsilon\sigma\tau\alpha$, sive epactæ mensium; epactæ annorum; & $\eta\mu\alpha\tau\alpha$, sive quota dies mensis. $\tau\epsilon\sigma\tau\alpha$ est eos esse, qui regulares à computatoribus nostris vocantur, Scaliger exiliimus. in quo valde fallitur Appellatio quidem ipsa regularium. $\tau\epsilon\sigma\tau\alpha$ enim accommodari potest; utri nos in Latina versione fecimus. fuit ut non eisdem esse Græcorum regulares ac Latinos intelligamus. Ac de hisque quidem regularibus. $\tau\epsilon\sigma\tau\alpha$ sicut

intelligas. Ac de horum quidem regularibus, & concurrentibus egimus lib. VI de Doctrina Temporum cap. XXVII. cuius doctrina capituli assumenda est ad Graci computi notitiam. est enim necessaria. fed hoc loco minime repetenda; cum in promptu illic habeatur: prater paucissima quadam, & *caesuras*, fine quibus explicari quod propositum non potest. Latinorum regulares sunt feria dicuntur in anno cycli Solis, qui litteram habuit G, initio ab Aprili duco; aut etiam ab Januario. Si à Januario ducatur; regulares mensis hujus, & sequentis unitate minores sunt; quam si ab Aprili orfi fuerimus. Quando littera Dominicalis est G, tunc Kalenda Aprilis feriana habent I, Kalendæ Maii III; & ita deinceps usque ad Decembrem, quota littera est initialis cuiusque mensis ab A, unitate addita, tanta est feria. At Januario antecedente fuit feria II, Februario Kalend. feria V. ubi & unitate addita, littera Kalendarum feriarum exhibent. Verum calculus post bisextum, Martio, vel Aprili potius incipit. Quare Januario, & Februario regulares accipi debent ex feria, quam habent eorum Calenda anno sequenti, quo littera est F. tum vero Januario incipit a feria IIII, Februario à VI. Hi sunt regulares mensium Romanorum, qui perpetui, immotique sunt. nec epactæ mensum propriè dicci debent. Nam epactæ propriè sunt dies antecedentes caput anni mensive, cuius epactæ nominantur. quemadmodum lunares epactæ dies sunt reliqui à confeccâ ultima syzygia ad finem anni civilis; putâ Decembritis, vel Martiis. si à Januario, vel Aprili annus lunaris ultimâ diei Januarii IV. Is est regularis Februarii; & sic deinceps, ut ex Tabella patet, que quatuor veribus conflat. I menses Romanos complebitur. II epactæ illorum, five *epactæ*. III singulorum mensium dies. IV eosdem dies collectos, quos addidi, ut propagandorum regularium ratio declaretur, quam cap. XXVI primæ Partis Computi Maximus exponit. Hic enim dies omnes ab Aprili ad finem proxime antecedenter mensis illius, cuius *epactæ* quartimus, per 7 dividi præcipit. residuum, aut si nihil superfit, septuātrum ipsum epactæ esse mensis inequentis ait. Exempli causa: Scire libet qua fint epactæ Septembri. A Januario ad Augusti finem dies sunt 243, è quibus deducit 90, reftant 153 à Cal. Apr. qua si per 7 dividat, residuum est 6, regulares Septembri. Quòd ab Aprilis Calendis calculus incipit, non ex eo sequitur, regulares Aprilis esse I. fed postis II; que res Scaligerum fecellit, qui *epactæ*. Maximi unitate perperam auget. Itaque epactæ Martii ait esse V, Epactæ Aprilis I, Epactæ Maii III. uno verbo, quæstæ illittera initialis cuiuslibet mensis addita unitate, tantas esse *epactæ* assilit. Hoc modo *epactæ* Septembri erunt VII: Octobris II: reclamantis Maximo in Leterculo dupliciti capituli I, cuius in finistro versus primus continet *epactæ* Martii IV; quas Scaliger V à Maximo constitui falso putavit. In veru quarto *epactæ* sunt Septembri, & Octobris, hujus I, illius VI, quas unitate producit auctiores Scaliger.

vel Marti, n. a Januari, vel Aprilis annus Julianus
ineat epacte Solis annus feria est diec ultimi tocius anni;
ut at Maximus. Itaque Calendā ipsa mensis, cui-
jus epacte vocantur, in epactarum numerum nequaquam
veniunt. Non sunt igitur ~~epactarum~~, hoc est epacte
mensium, idem cum Romanorum regularibus. Hinc
epacte Solis annus, five concurrentes, cum Solis reg-
ularibus Kalendarum feriam præbent: at ~~epactarum~~ cum
epactis Solis non reddit feriam, nisi addatur ~~in epacta~~.
Exemplum: Esto annus Christi **1021**, & quartarū
feria Calendarum Septembrium. Concurrentes illo an-
no fuerint **VII**, ex methodo capitū **XXVIII** libri
VI de Doct. Temp. qui ad regulares Septembrii **VII**
alijecti dant feriam **VII**, cuiusmodi revera anno illo
fuit, cum littera Dominicalis esset **G**, cyclo Solis Ro-
mano **VI**. Ita Calendis Aprilis idem Concurrentes **VII**
cum regularibus I dant feriam **I**. At, ex methodo Ma-

Tabella ἡγετῶν in mensibus Julianis, &
Constantinopolitano computo.

Menses	අලුත්තා	Dies mensium	Dies collecti
Januarius	1	31	31
Februarius	4	28	59
Martius	4	31	90
Aprilis	7	30	120
Maius	2	31	151
Junius	5	30	181
Julius	7	31	212
Augustus	3	31	243
September	6	30	273
October	1	31	304
November	4	30	334
December	6	31	365